

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2004. gada 9. septembrī *

Lieta C-72/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2002. gada 11. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 18. februārī, tiesvedībā

Carbonati Apuani Srl

pret

Comune di Carrara.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] un K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents),

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre L. Hjuleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 17. martā,

ņemot vērā mutvārdu apsvērumus, ko sniedza:

- *Carbonati Apuani* vārdā — Dž. Andreāni [*G. Andreani*] un R. Diamanti [*R. Diamanti*], *avvocati*,

- *Comune di Carrara* vārdā — A. Kalamia [*A. Calamia*], F. Batistoni Ferāra [*F. Batistoni Ferrara*], L. Buselli [*L. Buselli*], Dž. M. Roberti [*G. M. Roberti*] un A. Franki [*A. Franchi*], *avvocati*,

- Itālijas valdības vārdā — M. Fjorilli [*M. Fiorilli*], *avvocato dello Stato*,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — K. Lūiss [*X. Lewis*] un R. Amorosi [*R. Amorosi*], pārstāvji, kuriem palīdz Dž. Bambara [*G. Bambara*], *avvocato*,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 6. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz EKL 23., EKL 81., EKL 85. un EKL 86. panta interpretāciju.
- 2 Lūgums tika iesniegts saistībā ar procesu, kurā bija strīds par to, vai nodoklis, ko *Comune di Carrara* (turpmāk — “Karāras pašvaldība”) iekasēja par tās teritorijā iegūta marmora izvešanu ārpus pašvaldības teritorijas, ir saderīgs ar Kopienu tiesībām.

Atbilstošās Itālijas tiesību normas

- 3 Vienīgais pants 1911. gada 15. jūlija Likumā Nr. 749, ar grozījumiem, kas izdarīti ar 1997. gada 27. decembra Likuma Nr. 449 55. panta 18. punktu (*GIURI* Nr. 302, 1997. gada 30. decembris), ir šāds:

“Ar šo Karāras pašvaldības labā ievieš nodokli par marmoru, kas iegūts Karāras pašvaldības teritorijā un ko izved ārpus minētās teritorijas. Šo nodokli pašvaldība uzliek un iekasē brīdī, kad marmoru ved pāri tās robežai, saskaņā ar īpašiem noteikumiem, ko pieņēmusi pašvaldības dome pēc konsultēšanās ar sociālajiem partneriem.

Katru gadu, pieņemot pašvaldības budžeta projektu, pašvaldības dome nosaka likmi, pēc kādas nākošajā gadā iekasējams nodoklis. Taču, ja pašvaldībai jāuzņemas ilgstošas saistības, kas jāfinansē vai jānodrošina ar apliekamo precī, pašvaldības dome jau iepriekš var noteikt minētā nodokļa likmi vairākiem gadiem.

Pašvaldība ar pašvaldības domes lēmumu, formās, kas paredzētas pašvaldības un provinces likumos, un ar *Giunta provinciale amministrativa* [provinces administratīvās komitejas] piekrišanu var nolemt, ka ar daļu ieņēmumu no apliekamajām precēm tiek segti izdevumi un pildītas saistības attiecībā uz *Marina di Carrara* ostas būvniecību un ekspluatāciju, attiecīgā gadījumā saskaņā ar 1903. gada 12. februāra Likumu Nr. 50 un ar daļu minēto ieņēmumu tiek veiktas iemaksas, uzņemot marmora nozares strādniekus par *Cassa nazionale di previdenza per gli operai* [Valsts strādnieku apdrošināšanas kases] biedriem. [..]

- 4 2. panta 2.b punkts 1999. gada 26. janvāra Dekrētā-likumā Nr. 8, kas grozījumu rezultātā ir kļuvis par 1999. gada Likumu Nr. 75 (*GURI* Nr. 72, 1999. gada 27. marts), paredz:

“Likuma Nr. 749 [..] vienīgais pants ir jāinterpretē tā, ka nodokli [..] uzliek par marmoru un marmora blākusproduktiem un nosaka pēc nepieciešamajiem izdevumiem, kas tieši vai netieši saistīti ar vietējās marmora nozares darbību.”

- 5 Pamatojoties uz šīm normām, Karāras pašvaldība ar pašvaldību noteikumiem uzliek nodokli par tās teritorijā iegūta marmora izvešanu ārpus pašvaldības teritorijas. Laikā, kad bija radušies pamata prāvas faktiskie apstākļi, nodoklis par marmora blokiem bija ITL 8000 par tonnu.

- 6 Savukārt uz marmoru, ko iegūst un izmanto pašvaldības teritorijā, attiecas atbrīvojums no nodokļa. Turklāt rīkojumā par prejudiciālā jautājuma uzdošanu ir precizēts, ka atbrīvojumus var paredzēt arī attiecībā uz marmoru, ko izmanto vai apstrādā Karāras pašvaldības kaimiņu pašvaldībās.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 7 Prasītāja pamata prāvā [iestādē] *Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara* apstrīdēja paziņojumu par nodokļa uzlikšanu, kurā Karāras pašvaldība pieprasīja samaksāt nodokli par prasītājas rīcībā esošo marmoru par 2001. gada maiju. Prasītāja minētajā tiesā iesniedza jautājumu par minētā nodokļa saderību ar EK līguma noteikumiem.
- 8 *Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara*, uzskatot, ka nodokli par marmoru varētu atzīt par muitas nodokli vai maksājumu ar šādam nodoklim līdzīgu iedarbību un ka šī nodokļa piemērošana varētu radīt konkurences izkropļojumus, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai Itālijas regulējums, kurš noteikts ar 1911. gada 15. jūlija Likumu Nr. 749, 1997. gada 27. decembra Likumu Nr. 449 un 1999. gada 26. janvāra Dekrētu-likumu Nr. 8, kas grozījumu rezultātā ir kļuvis par 1999. gada Likumu Nr. 75 — nodokļa ieviešana par marmoru Karāras pašvaldībā — [ir saderīgs] ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 23., 81., 85. un 86. pantu versijā, kāda bija spēkā pēc Amsterdamas Līguma, ko Itālija ratificēja ar 1998. gada Likumu Nr. 209?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 9 Saskaņā ar Komisijas viedokli rīkojumā par prejudiciālā jautājuma uzdošanu nav pietiekami precīzi norādīti faktiskie apstākļi un atbilstošais tiesiskais regulējums, uz ko attiecas uzdotais jautājums. Tādēļ Komisija uzskata, ka lūgums nav pieņemams.
- 10 Šajā sakarā jāatgādina — lai valsts tiesnesim varētu sniegt tādu Kopienų tiesību interpretāciju, ko viņš varētu izmantot, šim tiesnesim jānorāda faktiskie apstākļi un atbilstošais tiesiskais regulējums, kurā ietilpst viņa uzdotais jautājums, vai vismaz jāpaskaidro faktiskie pieņēmumi, uz kuriem balstās minētais jautājums (skat. jo īpaši 1993. gada 26. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-320/90 līdz C-322/90 *Telemarsicabruzzo* u. c., *Recueil*, I-393. lpp., 6. punkts; 1993. gada 19. marta rīkojumu lietā C-157/92 *Banchemo*, *Recueil*, I-1085. lpp., 4. punkts; 1998. gada 30. aprīļa rīkojumu apvienotajās lietās C-128/97 un C-137/97 *Testa et Modesti*, *Recueil*, I-2181. lpp., 5. punkts, un 1998. gada 8. jūlija rīkojumu lietā C-9/98 *Agostini*, *Recueil*, I-4261. lpp., 4. punkts).
- 11 Tāpat Tiesa ir nospriedusi, ka valsts tiesnesim ir jāsniedz aptuvens skaidrojums par to, kāpēc viņš izvēlējis konkrētās Kopienų tiesību normas, kurām lūdz sniegt interpretāciju, un par saikni, kāda [pēc tiesneša domām] ir starp šīm normām un prāvā piemērojamām valsts tiesību normām (2000. gada 28. jūnija rīkojums lietā C-116/00 *Laguillaumie*, *Recueil*, I-4979. lpp., 16. punkts).
- 12 Šajā gadījumā jāatzīst, ka Tiesas rīcībā ir pietiekama informācija, kas ļauj tai sniegt pienācīgu atbildi iesniedzējtiesai tiktāl, ciktāl uzdotais jautājums attiecas uz EKL 23. panta interpretāciju. No vienas puses, rīkojumā par prejudiciālā jautājuma uzdošanu ir precīzi izklāstīts atbilstošais tiesiskais regulējums attiecībā uz nodokli par marmoru, ko, pēc iesniedzējtiesas uzskatiem, varētu atzīt par muitas nodokli vai maksājumu ar tam līdzīgu iedarbību. No otras puses, attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem no rīkojuma par prejudiciālā jautājuma uzdošanu izriet, ka prasītāja

pamata prāvā, kas izveda ārpus pašvaldības teritorijas Karāras marmoru, valsts tiesā apstrīd to, ka paziņojums par nodokļa uzlikšanu, kurā Karāras pašvaldība pieprasīja samaksāt nodokli par tās rīcībā esošo marmoru par 2001. gada maiju, ir likumīgs.

- 13 Savukārt, kā ģenerālvokāts uzsver secinājumu 18. līdz 21. punktā, iesniedzējtiesa nav sniegusi nevienu derīgu norādi par saikni, kādu tā saskata starp EKL 81., EKL 85., kā arī EKL 86. pantu un prāvā piemērojamām valsts tiesību normām. Tā vienīgi norāda, ka nodoklis “var iespaidot brīvo konkurenci”, tomēr nepaskaidrojot, kāda varētu būt saikne starp nodokli par marmoru un uzņēmumu iespējamo pret konkurenci vērsto rīcību.
- 14 Šajos apstākļos lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz EKL 23. panta interpretāciju.

Par prejudiciālo jautājumu

- 15 Iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai tāds nodoklis kā minētais nodoklis par marmoru, ko iekasē tikai vienā dalībvalsts pašvaldībā un kas skar vienu preču grupu — tas ir, marmoru, kas iegūts šīs pašvaldības teritorijā — sakarā ar šo preču izvešanu ārpus minētās pašvaldības, ir maksājums ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību.
- 16 Itālijas valdība un Karāras pašvaldība apgalvo, ka nodoklis par marmoru ir piemērojams vienādi gan par marmoru, ko eksportē uz citām dalībvalstīm, gan par marmoru, ko ved uz citiem rajoniem Itālijas teritorijā. Tā kā nodoklis skar ne

tikai preces, kas paredzētas eksportam, tad nevar uzskatīt, ka tas ietilpst EKL 23. panta piemērošanas jomā. Turklāt apstrīdētais nodoklis ir iekšējais nodoklis EKL 90. panta nozīmē, kas ir saderīgs ar Līgumu, ja iekšējais nodoklis vienādi un vienā tirdzniecības posmā aptver gan marmoru, ko pārstrādā un tirgo Itālijas teritorijā, gan marmoru, ko eksportē uz citām dalībvalstīm (1997. gada 17. jūlija spriedums lietā C-90/94 *Haahr Petroleum, Recueil*, I-4085. lpp., un 2002. gada 23. aprīļa spriedums lietā C-234/99 *Nygård, Recueil*, I-3657. lpp.).

- 17 Šajā sakarā jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka nodeva nav maksājums ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību, bet gan iekšējais nodoklis EKL 90. panta nozīmē, ja tā izriet no vispārējas iekšējo nodevu sistēmas, ko sistemātiski piemēro konkrētām preču grupām, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, neatkarīgi no preces izcelsmes vai galamērķa (šajā sakarā skat. 1981. gada 3. februāra spriedumu lietā 90/79 Komisija/Francijs, *Recueil*, 283. lpp., 14. punkts, un 1992. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-163/90 *Legros u. c., Recueil*, I-4625. lpp., 11. punkts).
- 18 Šajā gadījumā jānorāda, ka apstrīdēto nodokli par Karāras marmoru piemēro, ja to izved ārpus Karāras pašvaldības teritorijas. Tādējādi nodoklis tiek uzlikts tad, ja tiek šķērsota pašvaldības robeža. Uz Karāras pašvaldībā izmantoto marmoru attiecas atbrīvojums no šī nodokļa tieši šīs piesaistības dēļ vietējai pašvaldībai, nevis pamatojoties uz kādiem objektīviem kritērijiem, kas varētu attiekties arī uz marmoru, ko izved ārpus minētās pašvaldības. Šie fakti izslēdz iespēju apstrīdēto nodokli kvalificēt kā iekšējo nodokli EKL 90. panta nozīmē (skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *Legros u. c.*, 12. punkts).
- 19 Ir jānoskaidro, vai tāds nodoklis kā minētais nodoklis par marmoru ir maksājums ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību EKL 23. panta nozīmē.

- 20 Kā Tiesa jau vairākkārtīgi ir nospriedusi, vienpusēji uzlikta nodeva, pat ja tā ir nelie-la — neatkarīgi no tās nosaukuma un [piemērošanas] metodes — kas skar valsts tirdzniecību vai tirdzniecību ar ārvalstīm sakarā ar robežas šķērsošanu, nav muitas nodoklis parastā izpratnē, bet gan maksājums ar tam līdzīgu iedarbību EKL 23. panta nozīmē (skat. 1983. gada 9. novembra spriedumu lietā 158/82 Komisija/Dānija, *Recueil*, 3573. lpp., 18. punkts; iepriekšminēto spriedumu lietā *Legros u. c.*, 13. punkts; 1994. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-426/92 *Deutsches Milch-Kontor*, *Recueil*, I-2757. lpp., 50. punkts; 1995. gada 14. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-485/93 un C-486/93 *Simitzi*, *Recueil*, I-2655. lpp., 15. punkts, un 1997. gada 17. septembra spriedumu lietā C-347/95 *UCAL*, *Recueil*, I-4911. lpp., 18. punkts).
- 21 Tomēr Itālijas valdība un Karāras pašvaldība apgalvo, ka EKL 23. pantā noteiktais aizliegums, kas ietverts arī EKL 25. pantā, attiecas tikai uz muitas nodokļiem un maksājumiem ar šiem nodokļiem līdzīgu iedarbību tirdzniecībā “dalībvalstu starpā”.
- 22 Šajā sakarā jāatgādina, ka pamatojums aizliegumam noteikt muitas nodokļus un maksājumus ar tiem līdzīgu iedarbību ir šķērslis, kādu [jebkura] nodeva, ko piemēro sakarā ar robežas šķērsošanu, rada preču aprītei (skat. jo īpaši 1969. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-2/69 un C-3/69 *Brachfeld* un *Chougol*, *Recueil*, 211. lpp., 14. punkts, un 1994. gada 9. augusta spriedumu apvienotajās lietās C-363/93 un C-407/93 līdz C-411/93 *Lancry u. c.*, *Recueil*, I-3957. lpp., 25. punkts). Muitas savienības princips, kas izriet no EKL 23. panta, prasa vispārēji nodrošināt brīvu preču aprīti ne tikai starpvalstu tirdzniecībā, bet plašākā nozīmē visā muitas savienības teritorijā. EKL 23. un EKL 25. pants noteikti attiecas vienīgi uz tirdzniecību dalībvalstu starpā, jo Līguma autori prezumēja, ka šo valstu iekšienē nav nodokļu ar muitas nodokļu pazīmēm (skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *Lancry u. c.*, 29. punkts).
- 23 Tāpat ir jānorāda, ka 1986. gadā ar Vienoto Eiropas aktu EEK līgumā tika iekļauts 8.a pants (jaunajā redakcijā — EKL 7. pants, jaunajā redakcijā ar grozījumiem — EKL 14. pants), kas par mērķi izvirzīja iekšējā tirgus izveidi līdz 1992. gada 31. decembrim.

EKL 14. panta 2. punktā iekšējais tirgus ir definēts kā “telp[a] bez iekšējām robežām, kurā [...] ir nodrošināta preču, personu, pakalpojumu un kapitāla brīva aprīte”; šī norma nenošķir valstu savstarpējās robežas un valstu iekšējās robežas.

- 24 Tā kā EKL 23. un turpmākie panti ir jāaplūko kopā ar EKL 14. panta 2. punktu, tādu tiklab starpvalstu, kā valsts iekšējo nodokļu neesamība, kam būtu muitas nodokļu pazīmes vai maksājumu ar muitas nodokļiem līdzīgu iedarbību pazīmes, ir būtisks priekšnoteikums muitas savienības īstenošanai, kurā ir nodrošināta preču brīva aprīte.
- 25 Tāpēc Tiesa jau iepriekšminētajos spriedumos lietās *Legros* u. c. (18. punkts), *Lancry* u. c. (32. punkts) un *Simitzi* (17. punkts) nosprieda, ka nodoklis, ko uzliek, šķērsojot robežu valsts iekšienē, ir maksājums ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību.
- 26 Turklāt jāuzsver, ka problēma, kas radusies pamata prāvā, neatbilst situācijai, kad visas darbības pilnībā aprobežojas ar vienas dalībvalsts teritoriju. Ir zināms, ka nodoklis par marmoru attiecas uz visu Karāras marmoru, ko ved pāri šīs pašvaldības robežai, nenošķirot marmoru, kura galamērķis ir Itālijā, un marmoru, kuru izved uz citām dalībvalstīm. Tātad nodoklis par marmoru pēc veida un satura iespaido tirdzniecību dalībvalstu starpā (skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *Lancry* u. c., 30. punkts; šajā pašā sakarā attiecībā uz pasākumiem ar kvantitatīvajiem ierobežojumiem līdzīgu iedarbību skat. 1982. gada 15. decembra spriedumu lietā 286/81 *Oosthoek's Uitgeversmaatschappij*, *Recueil*, 4575. lpp., 9. punkts; 1993. gada 15. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-277/91, C-318/91 un C-319/91 *Ligur Carni* u. c., *Recueil*, I-6621. lpp., 36. un 37. punkts; 2000. gada 13. janvāra spriedumu lietā C-254/98 *TK-Heimdienst*, *Recueil*, I-151. lpp., 27. līdz 31. punkts, un 2000. gada 5. decembra spriedumu lietā C-448/98 *Guimont*, *Recueil*, I-10663. lpp., 21. līdz 23. punkts).

- 27 Tomēr Karāras pašvaldība norāda, ka nodoklis par marmoru dažādu apstākļu dēļ nav atzīstams par maksājumu ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību. Šajā sakarā tā norāda, ka atšķirībā no nodokļa, uz ko attiecas iepriekšminētie spriedumi lietās *Legros* u. c., *Lancry* u. c. un *Simitzi*, nodokli, par kuru ir strīds, iekasē neliela teritoriāla kopiena un tas attiecas uz vienu preču grupu, tas ir, Karāras marmoru, nevis uz visām precēm, ko izved ārpus šīs pašvaldības teritorijas.
- 28 Šos argumentus nevar pieņemt. Jāatgādina, ka EKL 23. pants, tāpat kā EKL 25. pants, aizliedz jebkādas nodevas, kas tirdzniecībā rada tarifu šķēršļus — pat ja tās ir nelielas — kuras vienpusēji uzlikusi dalībvalsts kompetentā valsts varas iestāde (skat. iepriekš 20. punktu). Tādēļ, lai kvalificētu nodokli kā maksājumu ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību, tās teritoriālās kopienas lielums, kas nodokli iekasējusi, nav svarīgs tiktāl, ciktāl minētais nodoklis rada šķērslī tirdzniecībai iekšējā tirgū.
- 29 Turklāt, tā kā EKL 23. un EKL 25. pants paredz jebkādu tarifu šķēršļu likvidēšanu tirdzniecībā, nav svarīgi, vai nodoklis, par ko ir strīds, skar konkrētu preču grupu (skat. 1999. gada 22. aprīļa spriedumu lietā *C-109/98 CRT France International*, *Recueil*, I-2237. lpp., un 2000. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās *C-441/98* un *C-442/98 Michailidis*, *Recueil*, I-7145. lpp.) vai visas preces, ko ved pāri attiecīgās pašvaldības teritorijas robežai (skat. iepriekšminētos spriedumus lietās *Legros* u. c. un *Lancry* u. c.).
- 30 Turklāt atbildētāja pamata prāvā uzsver minētā nodokļa īpašo galamērķi. Ieņēmumi no šī nodokļa ir paredzēti izdevumu segšanai, kas rodas Karāras pašvaldībai saistībā ar marmora nozares darbību tās teritorijā. Nodoklis skar visu minētās nozares uzņēmēju intereses, to skaitā to uzņēmēju intereses, kuri tirgo attiecīgās preces ārvalstīs.

- 31 Tiesa jau ir nospriedusi, ka muitas nodokļi un maksājumi ar šiem nodokļiem līdzīgu iedarbību ir aizliegti neatkarīgi no mērķa, kādēļ tie ieviesti, un no tiem gūto ieņēmumu galamērķa (skat. 1969. gada 1. jūlija spriedumu lietā 24/68 Komisija/Itālija, *Recueil*, 193. lpp., 7. punkts, un iepriekšminēto spriedumu lietā *Simitzi*, 14. punkts). Tomēr Tiesa ir pieļāvusi nodevu, kas ir atlīdzība par pakalpojumu, kurš ir faktiski sniegts uzņēmējam, kam jāmaksā minētā nodeva; ja šīs nodevas apmērs ir samērīgs ar minēto pakalpojumu, [tad minētā nodeva] nav maksājums ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību (1975. gada 26. februāra spriedums lietā 63/74 *Cadsky*, *Recueil*, 281. lpp., 8. punkts; 1983. gada 9. novembra spriedums lietā 158/82 Komisija/Dānija, *Recueil*, 3573. lpp., 19. punkts, un iepriekšminētais spriedums lietā *CRT France International*, 17. punkts).
- 32 Tomēr šajā gadījumā tas tā nav. Starp nodokli, par ko tiek spriests, un pakalpojumiem, kas sniegti uzņēmējiem, uz kuriem tas attiecas, ir tikai netieša saikne. No Karāras pašvaldības apsvērumiem izriet, ka šis nodoklis īpaši ir paredzēts to izmaksu segšanai, kas minētajai pašvaldībai radušās sakarā ar ceļu tīkla labošanu un uzturēšanu, ostas infrastruktūras izveidošanu, muzeja uzturēšanu, pētījumiem par drošību [marmora] lauztuvēs, kalnraktuvju inženieru apmācību vai arī sakarā ar sociālo palīdzību strādniekiem. Vairāki no šiem pakalpojumiem nedod konkrētu labumu uzņēmējiem, kas izved marmoru no Karāras pašvaldības teritorijas.
- 33 Attiecībā uz argumentu, kas balstīts uz to, ka "vietējie" uzņēmēji, kuri maksā nodokļus pašvaldībai, jau sedz daļu izdevumu, kas pašvaldībai rodas marmora nozarē, ir jāatgādina, ka nodoklis tiek uzlikts tad, ja marmoru ved pāri pašvaldības teritorijas robežai, neatkarīgi no tā, vai attiecīgajam uzņēmējam ir jāmaksā nodokļi pašvaldībai.
- 34 Jebkurā gadījumā tas, ka nodoklis, ko iekasē sakarā ar valstu savstarpējās robežas vai valsts iekšējās robežas šķērsošanu, ir ieviests, lai segtu vietējo nodevu, kura attiecas uz līdzīgām iekšējām precēm, nav pietiekams pamatojums, lai [šo nodevu]

nekvalificētu kā maksājumu ar muitas nodoklim līdzīgu iedarbību. Pretējā gadījumā aizliegums ieviest maksājumus ar muitas nodokļiem līdzīgu iedarbību zaudētu saturu un jēgu (šajā sakarā skat. 1979. gada 31. maija spriedumu lietā 132/78 *Denkavit, Recueil*, 1923. lpp., 8. punkts, un iepriekšminēto spriedumu lietā *Michailidis*, 23. punkts).

- 35 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka ar preces svaru samērīgs nodoklis, ko iekasē tikai vienā dalībvalsts pašvaldībā un kas attiecas uz vienu preču grupu sakarā ar to, ka šīs preces izved ārpus pašvaldības teritorijas, ir maksājums ar izvedmuitas nodoklim līdzīgu iedarbību EKL 23. panta nozīmē, neraugoties uz to, ka šis nodoklis attiecas arī uz precēm, kuru galamērķis ir attiecīgās dalībvalsts iekšienē.

Par šī sprieduma iedarbību laikā

- 36 Karāras pašvaldība, pieņemot, ka nodoklis, par ko ir strīds, nav saderīgs ar atbilstīgajiem Līguma noteikumiem, lūdz Tiesu ierobežot šī sprieduma iedarbību laikā. No vienas puses, tā norāda uz nenoteiktību, kas saistīta ar atbilstošajām tiesību normām, kuras piemērojamas minētajam nodoklim, un, no otras puses — uz būtiskajām finansiālajām sekām, kādas rastos Karāras pašvaldības budžetā, ja šī sprieduma iedarbība laikā būtu neierobežota.
- 37 Jāatgādina, ka tikai izņēmuma gadījumā Tiesa, piemērojot tiesiskās drošības pamatprincipu, kas raksturīgs Kopienas tiesību sistēmai, var būt spiesta ierobežot iespēju jebkurai ieinteresētajai personai atsaukties uz normu, kuru Tiesa interpretējusi, lai apstrīdētu tiesiskās attiecības, kas radušās labā ticībā (iepriekšminētais spriedums lietā *Legros* u. c., 30. punkts, un 2000. gada 23. maija spriedums lietā C-104/98 *Buchner* u. c., *Recueil*, I-3625. lpp., 39. punkts).

- 38 Šajā sakarā jānorāda, ka Tiesa iepriekšminētajā spriedumā lietā *Legros* u. c. (30. līdz 36. punkts) jau ir nospriedusi, ka būtisku tiesiskās drošības apsvērumu dēļ uz Līguma noteikumiem par maksājumiem ar ievaduitas nodokļiem līdzīgu iedarbību kā uz pamatojumu pieteikumiem par nodokļa atlīdzināšanu, piemēram, jūras muitas nodokļa atlīdzināšanu, kas veikts pirms minētā sprieduma pasludināšanas, tas ir, līdz 1992. gada 16. jūlijam, var atsaukties tikai tie pieteikumu iesniedzēji, kuri līdz minētajai dienai bija cēlušī prasību tiesā vai iesnieguši atbilstošu sūdzību (skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *Simitzi*, 30. punkts).
- 39 Apstrīdētais nodoklis — attiecībā uz teritoriālās robežas šķērsošanu dalībvalsts iekšienē — ir kvalificējams kā tāda paša veida nodoklis kā jūras muitas nodoklis, uz ko attiecas iepriekšminētā lieta *Legros* u. c. Tādēļ var atzīt, ka līdz 1992. gada 16. jūlijam Karāras pašvaldība varēja pamatoti uzskatīt, ka apstrīdētais nodoklis atbilst Kopienu tiesībām.
- 40 Tāpēc ir jāņem vērā tie paši tiesiskās drošības apsvērumi un attiecīgi jānolemj, ka ierobežojums laikā, kas pasludināts iepriekšminētajā spriedumā lietā *Legros* u. c., attiecas arī uz pieteikumiem atlīdzināt summas, kas iekasētas kā apstrīdētais nodoklis.
- 41 Savukārt šī sprieduma iedarbība pēc 1992. gada 16. jūlija — dienas, kad tika pasludināts iepriekšminētais spriedums lietā *Legros* u. c. — nav jāierobežo. No minētās dienas Karāras pašvaldība nevarēja nezināt, ka apstrīdētais nodoklis nav saderīgs ar Kopienu tiesībām.
- 42 Visbeidzot, jāprecizē, ka uz Līguma noteikumiem par maksājumiem ar muitas nodokļiem līdzīgu iedarbību kā uz pamatojumu pieteikumiem atlīdzināt summas, kas kā apstrīdētais nodoklis iekasētas līdz 1992. gada 16. jūlijam, var atsaukties tikai tie pieteikumu iesniedzēji, kuri līdz minētajai dienai ir cēlušī prasību tiesā vai iesnieguši atbilstošu sūdzību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 43 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **ar preces svaru samērīgs nodoklis, ko iekasē tikai vienā dalībvalsts pašvaldībā un kas attiecas uz vienu preču grupu sakarā ar to, ka šis preces izved ārpus pašvaldības teritorijas, ir maksājums ar izvedmuitas nodoklim līdzīgu iedarbību EKL 23. panta nozīmē, neraugoties uz to, ka šis nodoklis attiecas arī uz precēm, kuru galamērķis ir attiecīgās dalībvalsts iekšienē;**

- 2) **uz EKL 23. pantu kā uz pamatojumu pieteikumiem atlīdzināt summas, kas kā nodoklis par marmoru iekasētas līdz 1992. gada 16. jūlijam, var atsaukties tikai tie pieteikumu iesniedzēji, kuri līdz minētajai dienai ir cēlušī prasību tiesā vai iesnieguši atbilstošu sūdzību.**

[Paraksti]